

► 9 Enero, 2016

La temporada artística del 2016

Els museus barcelonins faran enguany mostres d'Ismael Smith, Lluïsa Vidal, Miralda, Ignasi Aballí i Oriol Vilanova

Més a prop de l'art català

Maria Palau
 BARCELONA

Els museus de Barcelona dedicaran el 2016 a reivindicar diversos artistes catalans. La nova temporada d'exposicions és una celebració de l'art del país. En la majoria dels casos, no seran mostres que arrossegaran cues de visitants perquè els artistes són poc coneguts pel gran públic. Però és que el model barceloní, a diferència del de Madrid, ja és aquest des de fa uns anys: la falta de recursos s'ha de dissimular amb imaginació i amb més sensibilitat pels autors de casa.

Al MNAC, el museu d'art català de capçalera, encara no han fet tota la feina. No s'han fet públics tots els continguts de la temporada, però així i tot l'avançament promet. Hi haurà tres grans mostres d'artistes catalans pendents de reivindicar: Ismael Smith, Pere Torné Esquius i una dona, la modernista Lluïsa Vidal. Picasso també traurà el cap en una exposició feta amb la complicitat del seu museu de París. El geni malagueny dialogarà amb el pa-

trimoni d'art romànic del MNAC per presumir d'influències. Parlant de les col·leccions medievals, enguany serà el moment per presentar la donació de 17 obres del col·leccionista Antonio Gallardo Ballart. I encara més: al juny (l'úni-

Els amants de la fotografia tenen molt per triar: Toni Catany, Sugimoto, Halsman...

ca data que ha transcendit de moment), arribarà a Barcelona *El divi Morales*, projecte compartit amb el Museu del Prado i el Museu de Belles Arts de Bilbao dedicat al renaixentista Luis Morales. I, per als amants de la fotografia, una mostra de l'alemanya Marianne Breslauer.

D'exposicions de fotografia, n'hi haurà per a tots els gustos. A la Pedrera, *Toni Catany. D'anar i tornar* (del 15 de març al 17 de juliol) serà una de les

cites imprescindibles després de la mort tan inesperada, fa dos anys, d'aquest extraordinari fotògraf. La mostra serà antològica, amb un centenar d'obres, un munt d'inèdites. La Pedrera es guarda una sorpresa per a la tardor: Jorge Oteiza (del 27 de setembre al 22 de gener).

Fotografia *non stop*. A la Fundació Mapfre, inaugurada recentment, l'any començarà amb tot un Hiroshi Sugimoto (del 17 de febrer al 5 de maig) i continuarà amb Bruce Davidson (del 26 de maig al 28 d'agost). Dues maneres molt diferents d'abordar el mitjà fotogràfic –la primera, amb caràcter artístic, i la segona, documental– es trobaran a la Casa Garriga Nogués.

A La Virreina Centre de la Imatge, al març lluiran les fotografies de Jorge Ribalta. I, a l'Arts Santa Mònica, *Nous relats fotogràfics* (del 5 de maig al 3 de juliol) mostrarà els resultats d'una investigació sobre el que ha passat en el món de la fotografia en els últims anys a Catalunya i a l'Estat, tant pel que fa a nous formats com a l'evolució del fotoperiodisme i

als llenguatges més abstractes i surrealistes.

Al centre del capdavall de la Rambla, la programació és densa. El més interessant començarà a succeir aquest mateix mes amb *Paraules pixelades* (del 28 de gener al 10 d'abril), la primera exposició de gran format d'art del món dedicada a la literatura digital. A l'estiu, *Fermín Muguruza Black is Beltza* (del 21 de juny al 31 de juliol) farà una anàlisi de la novel·la gràfica homònima creada per l'escriptor Harkaitz Cano i l'il·lustrador Jorge Alderete al voltant de la prohibició de la participació de negres en una desfollada a Nova York. Muguruza n'és el comissari. I encara un altre projecte a tenir en compte de tot el que passarà per Santa Mònica: *Nunes, més enllà del temps* (del 14 de juliol al 2 d'octubre), sobre el director de cinema

de l'Escola de Barcelona mort el 2010.

Uns altres que tampoc han fet els deures (presentar a la premsa la seva programació) són els del Museu Picasso. Així i tot, en el seu web desvelen la que serà la proposta estrella de l'any: *Cubisme i guerra. El cristall dins la flama* (del 20 d'octubre al 29 de gener), una exposició que se centrarà en la supervivència de l'avantguarda artística europea establerta a París durant la Primera Guerra Mundial i la seva

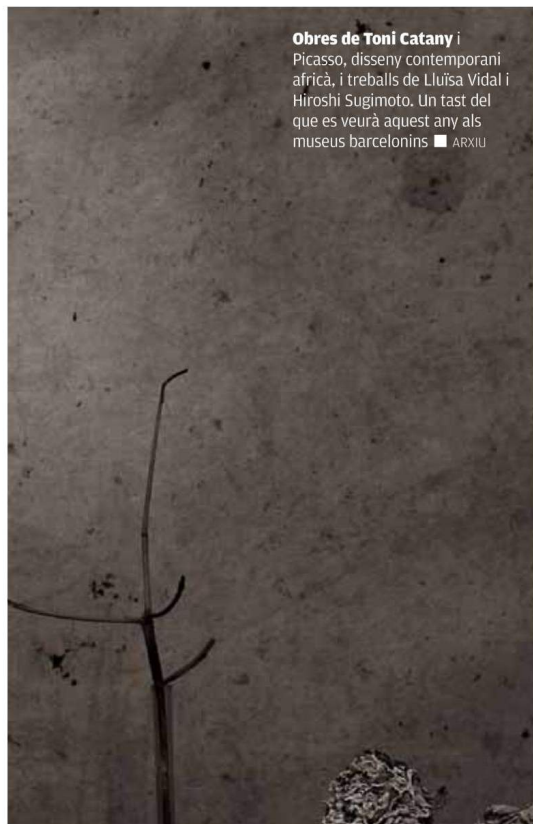
Si hi ha una exposició de l'any, és la del Museu Picasso, dedicada al cubisme

resposta a l'angoixa, el dolor i el perill que va significar el conflicte: el cubisme amb els seus valors de control, coherència i integritat. Picasso, Juan Gris i Diego Rivera en seran els tres artistes centrals, però tota la mostra serà un festival d'artistes i d'obres de primer nivell.

De les poques exposicions que es pot preveure que tindran un impacte massiu. Bé, a CaixaForum n'hi ha algunes més, en especial la que s'obrirà al públic l'11 de març amb obres mestres de l'impressionisme i l'art modern de la Phillips Collection. A la fàbrica Casaramona també hi haurà moments per a l'art contemporani (*El pes d'un gest. La mirada de Júlio Sarmento en les col·leccions Gulbenkian, Macba i La Caixa*, del 12 de febrer al 1 de maig), per a l'arqueologia (*Ming: l'imperi daurat*, del 15 de juny al 2 d'octubre), i, és clar, per

► 9 Enero, 2016

Obres de Toni Catany i
Picasso, disseny contemporani
africà, i treballs de Lluïsa Vidal i
Hiroshi Sugimoto. Un tast del
que es veurà aquest any als
museus barcelonins ■ ARXIU

a la fotografia (*Sorprèn-me! Fotografies de Philippe Halsman*, del 13 de juliol al 6 de novembre).

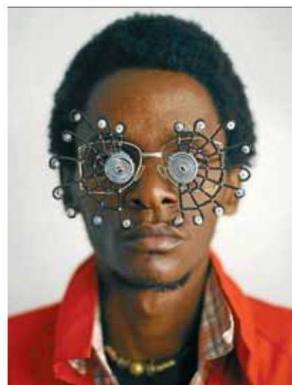
Del Macba, tampoc se'n pot avançar gaire cosa per ara. L'exposició forta del primer semestre de l'any durà el nom d'Andrea Fraser, artista nord-americana que furga en la raó de ser i els conflictes interns de l'art i els interessos dels seus agents (artistes, col·leccionistes, galeristes, patrons, directors i públics) en textos, instal·lacions, vídeos, *performances* i material documental divers. Al Macba hi haurà més moviment durant tot l'any i, per bé que encara no s'ha anunciat, un dels plats forts serà una exposició esperadíssima d'Antoni Miralda.

Duchamp, a la Miró

Ala Fundació Miró, la temporada ve marcada per la nova presentació, a l'abril, de la col·lecció, ampliada i

millorada. D'exposicions temporals, n'hi haurà dues: una d'Ignasi Aballí, premi Joan Miró 2015 (del 30 de juny al 2 d'octubre), i la potent del curs, *Final de partida: Duchamp, els escacs i les avantguardes* (del 27 d'octubre al 22 de gener), que reivindicarà els escacs com un *leitmotiv* continu per avançar en el camí de l'art modern d'una manera lúdica i innovadora.

Al CCCB també han engendrat una interessant programació, amb una exposició molt pujada de to prevista per a la tardor: *1.000 metres quadrats de disseny*, en la qual dialogaran sense complexos arquitectura i erotisme. A la primavera (del 22 de març al 31 de juliol), el protagonisme el tindrà tot Àfrica i el seu disseny contemporani, en una mostra que ara està triomfant al Museu Guggenheim de Bilbao. I, ja a l'estiu, el CCCB

també pujarà al carro de l'Any Lull amb *La màquina de pensar. De l'Ars Magna a l'art computacional* (del 13 de juliol a l'11 de desembre).

El segell de Carles Guera es començarà a veure a la Fundació Tàpies en di-

versos projectes. Sobre-surten mostres dedicades a Harun Farocki (de l'1 de juny al 16 d'octubre) i a Oriol Vilanova (del 10 de novembre al 5 de març). Al Museu del Disseny, després de les vacances d'estiu s'abordarà la ceràmica

aplicada a l'arquitectura. Al Museu de Cultures del Món, al juny es presentarà una mostra sobre la relació colonial de Barcelona amb Guinea Equatorial. I als espais de la Fundació Vila Casas, fidelitat màxima a l'art català, com sempre: Ra-

mon Enrich, Jaume Mercadé i, d'inauguració ben immediata, *Una col·lecció per a un viatge. Promoció d'Arquitectes Barcelona 1960* (del 18 de gener al 3 d'abril), amb una curiosa i apassionant història d'art i d'aventura al darrere. ■